

Това не бѣше даже и една промѣна на операционната линия, защото прѣзъ избранигѣ отъ него, — за бойна позиция, — планини не минаваха освѣнѣ кози пжтеки! Безъ ни единъ пжтъ, безъ ни единъ проходъ.

Въ своето незнание принципитѣ на войната, той си е въображавалъ, че ще намѣри една помощъ, едно убѣжище въ непроходимитѣ Родопски вериги, които се простиратъ отъ изворитѣ на Марица къмъ морето. (и. схема № 10).

Пъкъ най-сетнѣ, неговата главна идея не е била да се бие, а само да се изплъзне. А дали не се е боялъ, че руситѣ ще тръгнатъ подирѣ му да го прѣслѣдватъ? О, не! Той е достатъчно хитъръ за да знае, че противника ще прѣдпочете да завладѣе полесно оставената за него драгоцѣнна плячка.

Между главния началникъ и неговитѣ подчинени е имало едно такова несъгласие, въ тази армия е царувалъ такъвъ единъ безпорядкъ, — че между различнитѣ нейни части не е могла да съществува нито тактическа, нито каквато и да било друга свързка.

Думитѣ — авангардъ, страниченъ отрядъ, арриергардъ, развѣдка, рекогносоцировка — бѣха извѣстни на всички, обаче твърдѣ малцина бѣха, които знаеха да ги прилагатъ на практика *споредъ случаетъ*.

Руситѣ настѣпваха отъ къмъ всички страни; тѣхния концентрически маршъ къмъ Пловдивъ излѣзе толкова по-сполучливъ, че нѣмаше отъ кого да му се попрѣчи. Отъ 6 до 8 януарий тѣ заеха Татаръ-Пазарджикъ и Пловдивъ.

Сюлейманъ отстѣпи по долината на Марица; слѣдвайки въ длѣжъ на тази рѣка, — слѣдователно, перпендикулярно на направлението на марша на противника, — той излагаше фланга си на руситѣ прѣзъ всичкото врѣме на своето отстѣпление. Той още не